

[Handelsministeren.]

Rådet har i den forløbne periode gennemført en bedre risikodækning for eksportørerne. I forbindelse med drøftelserne om lovens revision har rådet således imødekommet et fra erhvervsside fremsat ønske om en forbedret dækning af risikoen i transfereringsgarantier, således at en dækningsgrad på 90 pct. af tabet nu er den, der i langt det overvejende antal tilfælde anvendes i sådanne forsikringer.

Den af eksportkreditrådet førte præmiepolitik har givet sig udslag i, at rådet i tre omgange har foretaget en nedsættelse af de præmier, der anvendtes, da rådet påbegyndte sin virksomhed i 1960. Den første nedsættelse fandt sted i efteråret 1960, den næste i 1962 og den tredje i efteråret 1963. Som det fremgår af rådets beretninger, tilstræber man, at der i det lange løb bliver balance mellem indtægter og udgifter. Når der — trods de nævnte nedsættelser, der har bragt præmierne ned på ca. 40 pct. af det niveau, de var på i 1960 — alligevel har været overskud i den forløbne periode, må det ses på baggrund af den højkonjunktur, der har hersket på eksportmarkederne, og som har medvirket til, at tabene er blevet af ret begrænset omfang. Der har dog i den senere tid været stigning i indfrielsen af garantier, således at rådets udestående fordringer hidrørende fra indfriede garantier er steget til ca. 10 mill. kr. Hvor meget det vil lykkes rådet at inddrive af dette beløb, og hvor meget der må afskrives som tab, er det endnu for tidligt at udtale sig om, men der er dog grund til at tro, at tabene i forhold til tidligere år vil stige betragteligt.

De stedfundne præmienedsættelser begynder efterhånden at slå kraftigere igennem, og man må regne med et væsentligt fald i præmieindtægten i indeværende finansår, medmindre omsætningen øges i uforudset omfang. Det overskud, der hidtil har været, må derfor ventes at vise en væsentlig nedgang i den kommende tid. I øvrigt må man, ligesom man er det i andre

europæiske lande, være opmærksom på den stigende risiko ved kreditgivning til en række oversøiske lande på grund af disse landes svækkede økonomiske stilling.

Jeg har her søgt at trække nogle hovedlinjer i den af eksportkreditrådet fulgte politik frem. Jeg må for mit vedkommende sige, at jeg finder, at eksportkreditrådets virksomhed må anerkendes som ansvarsbevidst og konstruktiv i arbejdet med at bistå danske eksportører ved løsningen af de kreditproblemer, der er forundet med at gennemføre eksporten under de herskende konkurrenceforhold.

Jeg finder samtidig heri en bekræftelse på, at det høje ting handlede rigtigt, da denne betydningsfulde opgave i 1960 blev overdraget til eksportkreditrådet, hvis flertal består af repræsentanter for det danske erhvervsliv, som har været rede til at påtage sig denne krævende og ansvarsfulde opgave. Jeg finder, at der fra dette sted bør lyde en tak til rådets medlemmer for det arbejde, der er udført i den forløbne tid.

Det er i øvrigt mit indtryk, at der i danske eksportørkredse er en udbredt tilfredshed med eksportkreditordningen, selv om dette ikke er ensbetydende med, at der ikke har rejst sig kritiske røster. I den sidste tid har der således under henvisning til de sidste års overskud været fremsat kritik af præmiernes højde. Som nævnt tilstræber eksportkreditrådet, at der i det lange løb bliver balance mellem indtægter og udgifter. Dette kan selvsagt ikke opnås i hvert enkelt finansår for sig. I år med gode konjunkturer må der naturligt fremkomme et overskud, der kan modsvare de større tab, der må forventes, når konjunkturerne går den modsatte vej. En præmiepolitik, der normalt ville give underskud, ville være udtryk for en subsidiering af eksporten, som ikke ville være forenelig med Danmarks handelspolitiske forpligtelser. Kritikken på dette punkt finder jeg uberettiget og ikke underbygget med overbevisende argumenter.

Det har også været hævdet, at eksportkreditrådet ikke i tilstrækkeligt omfang er